

δατον, τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ τηρῆ, κατ' ἰδίαν ὁμως καὶ χωρὶς νὰ τὸ δεικνύῃ εἰς κανένα.

— Ποῖον; μοῦ εἶπε θορυβηθεῖσα· ὁ ἄλλος κύριος Ἐπιθεωρητῆς αὐτὰ μόνον μᾶς εἶχεν ἐπιβάλλῃ.

— Ἐν ἡμερολόγιον, τῆς εἶπα, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ γράφῃς ὅσα αἰσθήματα τυχὸν πλημμυροῦσι τὴν ψυχὴν σου, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζῃσαι νὰ τὰ ὑποβάλλῃς εἰς ἄλλους καὶ γεννῶνται ἐκ τούτου συζυγικαὶ σκηναί.

Ἐχαμήλωσε τὰ σεμνὰ βλέμματά της, ἠρυθρίασε μέχρι τῶν ὠτων, καὶ τὰ βλέφαρά της ἐπληρώθησαν δακρύων.

Ἡ τιμωρία εἶχεν ἐπέλθῃ βαρυτέρα ἴσως παρ' ὅσον τὴν ἤθελεν ἡ παθοῦσα μάμμη τοῦ Ἀρσένῃ.

[Ἐγράφη ἐν Κερκύρα τὸ 1907].

Α. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Σ' τὸ ὀημαγμένον παρακλήσι
 Τῆς Ἀνοιξῆς τὸ θεῖο καντύλι
 Εἰκόνας ἔχει ζωγραφίση
 Μὲ τὰ γιοιολούλουδα τὰ ποίλη.

Ὁ ἥλιος, γέροντας σ' τῇ δύση,
 Προσιὰ σ' τοῦ Ἱεροῦ τὴν πύλην
 Μπαίνει δειλὰ νὰ προσκυνήσῃ
 Κι' ἀνάπτει ὑπέρολαμπρο καντήλι.

Σκορπάει γλυκειὰ μοσκοβολιὰ
 Δάφνη σ' τὸν τοῖχο ὀιζωμένη
 — Θυμίαμα ποῦ καίει ἡ Πίστις —

Καὶ μιὰ χελιδονοφωλιά,
 Ψηλὰ σ' τὸν Νάρθηκα χιτισμένη,
 Ψάλλει τὸ « Δόξα ἐν Ὑψίστοις ».

(Γ α λ ἦ ν η)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ